

Kolokvium ze smluvního práva (3. seminář)

Úkol č. 1:

Smlouva o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii
(= normální mezinárodní smlouva **mimo rámec EU**)

uzavřená a již podepsaná mezi 25 (ze 27) členy EU (chybí ČR a Velká Británie) (ČR dodatečně přistoupila)

(výňatky)

ČLÁNEK 3

1. Vedle svých povinností podle práva Evropské unie a aniž jsou tyto povinnosti dotčeny, uplatňují smluvní strany pravidla stanovená v tomto odstavci:

- a) stav veřejných rozpočtů smluvní strany je vyrovnaný nebo vykazuje přebytek; ...
- e) je-li zjištěno závažné odchýlení od střednědobého cíle nebo od cesty k jeho postupnému dosažení, je automaticky aktivován mechanismus nápravy. ...

2. Pravidla stanovená v odstavci 1 nabudou ve vnitrostátním právu smluvních stran účinnosti nejpozději jeden rok od vstupu této smlouvy v platnost, a to na základě **závazných a trvalých předpisů přednostně na ústavní úrovni či předpisů, u nichž je jiným způsobem zaručeno, že budou v plném rozsahu respektovány a dodržovány** po celou dobu vnitrostátního rozpočtového procesu. Mechanismus nápravy uvedený v odst. 1 písm. e) **zavedou smluvní strany na vnitrostátní úrovni na základě společných zásad, které navrhne Evropská komise** a které se budou týkat jednak zejména povahy, rozsahu a harmonogramu nápravných opatření, jež je nutno přijmout, a to i v případě výjimečných okolností, jednak úlohy a nezávislosti institucí odpovědných na vnitrostátní úrovni za sledování toho, jsou-li pravidla stanovená v odstavci 1 dodržována. Tento mechanismus nápravy musí plně respektovat výsady vnitrostátních parlamentů.

ČLÁNEK 8

1. Evropská komise se vyzývá, aby smluvním stranám v náležitě lhůtě předložila zprávu o předpisech, jež jednotlivé smluvní strany přijaly v souladu s čl. 3 odst. 2. Jestliže Evropská komise poté, co dala dotčené smluvní straně příležitost učinit připomínky, dospěje ve své zprávě k závěru, **že tato smluvní strana neplní požadavky čl. 3 odst. 2**, předloží jedna či více smluvních stran věc Soudnímu dvoru Evropské unie. Pokud se některá smluvní strana nezávisle na zprávě Evropské komise domnívá, že jiná smluvní strana neplní požadavky čl. 3 odst. 2, je oprávněna věc sama předložit Soudnímu dvoru. V obou případech je rozsudek Soudního dvora pro strany řízení závazný a tyto strany přijmou opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem ve lhůtě Soudním dvorem určené.

2. Jestliže se některá smluvní strana na základě vlastního posouzení či posouzení Evropské komise domnívá, že jiná smluvní strana nepřijala opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem Soudního dvora uvedeným v odstavci 1, je oprávněna věc předložit Soudnímu dvoru a domáhat se uložení finančních sankcí podle kritérií, jež vypracuje Evropská komise ... **Shledá-li Soudní dvůr, že dotčená smluvní strana nevyhověla jeho rozsudku, může jí uložit zaplacení paušální částky nebo penále ve výši odpovídající okolnostem, jež nepřesáhne 0,1 % jejího hrubého domácího produktu. ...**

3. Tento článek představuje rozhodčí smlouvu mezi smluvními stranami ve smyslu článku 273 Smlouvy o fungování Evropské unie. (= tj. státy se mohou dohodnout, že svěří řešení sporů (nikoli ukládání sankcí) určitému orgánu, zde Soudnímu dvoru)

Je to rozšíření sankčního systému EU na oblast mimo EU !

Článek 3 specifikuje povinnosti smluvních států, článek 8 pak důsledky nesplnění povinnosti podle čl. 3 odst. 2. Vše se odehrává mimo rámec EU!

Posuďte, zda se o eventuálním přístupu ČR k této smlouvě bude rozhodovat na základě čl. 49 Ústavy (obyčejná smlouva) nebo čl. 10a (smlouva přenášející pravomoc na mezinárodní instituci). Svůj závěr zdůvodněte.

Úkol č. 2:

čl. 218, odst. 11 SFEU: Členský stát, Evropský parlament, Rada nebo Komise si mohou vyžádat posudek Soudního dvora o slučitelnosti zamýšlené dohody se Smlouvami. Je-li posudek Soudního dvora odmítavý, nemůže zamýšlená dohoda vstoupit v platnost, pokud nedojde ke změně dohody nebo ke změně Smluv.

Jak byste toto ustanovení o předběžné kontrole ústavnosti mezinárodní smlouvy v EU vylepšili (ve dvojím směru)?

Úkol č. 3: Ratifikace

Skutkový stav:

V období od ledna do května 1993 státy A a B sjednávaly dohodu o zjednodušení přeshraničního odbavení. V průběhu rokovaní **představitel státu B vyslovil záměr podepsání smlouvy s výhradou ratifikace**. V přijatém a parafovaném (1.6. 1993) znění smlouvy se však neobjevilo **ani ustanovení, že souhlas států být vázány smlouvou bude vyjádřen ratifikací, ani žádné jiné ustanovení týkající se ratifikace**. **30. 6. 1993 oba státy sjednanou smlouvu podepsaly**. 15. 7. vyzval písemně stát A stát B k provádění smlouvy, s tím, že smlouva vstoupila v platnost před dvěma týdny. Stát B odpověděl, že nebude

smlouvu ještě plnit, protože nebylo smluveno, že by smlouva měla být plněna prozatímně před vstupem v platnost a že vstup v platnost smlouvy ještě nenastal – nedošlo k ratifikaci z jeho strany.

Odpovězte, který stát má pravdu. Vezměte při tom na vědomí, že zmíněná smlouva obsahuje klauzuli, že smlouva vstupuje v platnost v den následující po dni, ve kterém souhlas být smlouvou vázán vyjádřily obě strany. Tedy – zda tímto souhlasem, tedy předpokladem vstupu v platnost, je podpis nebo zda byla nutná ratifikace. (Posuzujeme podle mezinárodního práva, nikoli podle ústavního práva smluvních stran.)

(Je to sice velmi nepořádně uzavřená smlouva, ale musí se to rozhodnout.)

Odpovědi prosím zaslat do středy 11 hod. dopoledne (11.5.2022)

V. Týč

2022

tyc@law.muni.cz